

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.M.**

skazanego z art. 300 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 lipca 2017 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ka .../16,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K .../15,

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego M. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ka .../16, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K .../15, którym to wyrokiem M. M. uznany został za winnego popełnienia występków określonych w art. 190a § 1 k.k. (pkt I wyroku), w art. 222 § 1 k.k. (pkt III wyroku), w art. 209 § 1 k.k. (pkt IV wyroku) i w art. 300 § 2 k.k. (pkt V wyroku), za które wymierzono mu kary jednostkowe odpowiednio 4, 3, 5 i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 3 lat.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa: procesowego – tj. art. 433 § 2 k.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (tiret 1), art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (tiret 2) i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (tiret 3) oraz materialnego – tj. art. 300 § 2 k.p.k. (tiret 4). Podnosząc te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Rejonowego w G. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Błędny jest wniosek oskarżyciela publicznego zawarty w pisemnej odpowiedzi na kasację. Przedmiotowa skarga nie może zostać uznana za oczywiście bezzasadną, gdyż jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a tym samym nie jest możliwe jej merytoryczne rozpoznanie również w oparciu o przepis art. 535 § 3 k.p.k. Nieprawidłowe były także podejmowane w toku postępowania okołokasacyjnego decyzje procesowe Sądu Okręgowego w G. Rzucająca się w oczy niedopuszczalność kasacji czyniła zbędnym wzywanie obrońcy skazanego do uiszczenia opłaty od kasacji, a nadto obligowała prezesa sądu odwoławczego (przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego – art. 93 § 2 k.p.k.) do wydania zarządzenia o odmowie jej przyjęcia stosownie do dyspozycji art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. Skoro zarządzenie takie wydane nie zostało, a wręcz przeciwnie, kasacja została przyjęta i przedstawiona sądowi kasacyjnemu, konieczne było orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Przypomnieć należy, co umknęło uwadze zarówno autorki kasacji, Sądu odwoławczego oraz Prokuratora Rejonowego w G., że zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

(art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 524 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, w którym oskarżonemu M. M. za przypisane mu czyny wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, natomiast w kasacji wniesionej przez obrońcę nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Powód taki nie wynika również z pisemnych motywów nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, a więc niedopuszczalność kasacji w tej postaci (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.), należało orzec, jak w pkt. 1 niniejszego postanowienia.

Powyższe implikowało również rozstrzygnięciem zawartym w pkt. 2., tj. obciążeniem skazanego – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Wprawdzie wchodząca w skład tych kosztów opłata została uiszczona w następstwie niezasadnego wezwania przez Sąd drugiej instancji, nie ulega jednak wątpliwości, że jej zwrot mógłby nastąpić jedynie w wypadku uwzględnienia kasacji chociażby w części, albo jej cofnięcia (art. 527 § 4 k.p.k.). W niniejszym postępowaniu żaden ze wskazanych warunków nie wystąpił (zob. w tym przedmiocie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r., III KK 196/11, LEX nr 955022).

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.).

k

kc